

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **V. D.**
zastoupená obecným zmocněncem M. P.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

za účasti: 1)**CETIN a. s.**
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9
2)**ČEZ Distribuce, a. s.**
sídlem Teplická 874/8, 405 02 Děčín IV – Podmokly
3)**Doc. MUDr. D.M., Ph.D.**

4)**M. M.**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2020 č. j. MSK 161024/2019, ve věci
umístění stavby

Shodu s prvopisem potvrzuje

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2020 č. j. MSK 161024/2019, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rýmařov ze dne 16. 9. 2019 č. j. MURY15272/2019, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby „X, dílčí část vNN, obnova NN“ na pozemcích st. parc. č. X, st. parc. č. X, st. parc. č. X a parc. č. X, vše v k. ú. X, část X, obec X.
2. V podané žalobě žalobkyně vymezila tyto žalobní body:
 - 1) Žalobkyně nebyla jako účastník řízení v jednotlivých písemnostech řádně označena jménem a příjmením, její jméno bylo komoleno a povinnosti z napadeného rozhodnutí plynoucí, tak nebyly uloženy konkrétní osobě, ale osobě, která vlastníkem dotčeného pozemku není. Žalovaný se s touto námitkou v napadeném rozhodnutí nevypořádal správně, přestože okruh účastníků územního řízení vymezuje stavební úřad, který nese odpovědnost za to, s jakými osobami jedná. Stavební úřad tak nesplnil svou zákonnou povinnost a nesplnil ji ani žalovaný.
 - 2) Výrok prvostupňového rozhodnutí trpí tou vadou, neboť žalobkyně není označena jako účastník podle § 27 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“). Žalovaný tvrdí, že žalobkyně není přímým účastníkem řízení a že stavební úřad okruh účastníků řízení určil správně. S tím žalobkyně nesouhlasí, protože pokud její uložená povinnost strpět umístění stavby na jejím pozemku, pak by esenciálním účastníkem měla být, už proto, že proti stavebnímu záměru podala námitky. Žalovaným používaný termín *přímý* účastník navíc není v souladu s terminologií správního řádu.
 - 3) Přílohou územního rozhodnutí je nečitelný koordinační situační výkres, a proto je územní rozhodnutí nezákonné. Žalovaný se s touto odvolací námitkou nesprávně vypořádal, když poukázal na koncentrační zásadu, která je však ve vztahu k obsahu prvostupňového rozhodnutí irelevantní. Ani popis stavby nemůže nahradit katastrální situační výkres. Žalobkyně poukázala na § 9 odst. 8 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, v platném znění (dále jen „vyhl. č. 503/2006 Sb.“) a vyhlášku č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, v platném znění (dále jen „vyhl. č. 499/2006 Sb.“).
 - 4) Žalovaný nesprávně vyhodnotil na odvolací námitku vztahující se k podmínce č. 8 územního rozhodnutí, která stanoví, že při provádění stavby budou respektovány podmínky a požadavky z listin – dále následuje výčet stanovisek dotčených orgánů a vyjádření správců sítí technické infrastruktury, jichž se podmínka týká. Tato stanoviska a vyjádření zde citovaná však tvoří přílohu napadeného rozhodnutí, takže bylo povinností stavebního úřadu podmínky pro provádění stavby ocitovat v této části napadeného rozhodnutí, což se nestalo. Žalovaný pouze uvedl, že stavební úřad není povinen

podmínky vyplývající z vyjádření správců sítí zezáväznit formou přílohy stanovisek či vyjádření. Žalobkyně považuje také za lichou argumentaci, že není zřejmé, jak by se otázka zapracování těchto požadavků do rozhodnutí dotkla vlastnického práva žalobkyně. Jelikož totiž stavební úřad podmínky stanovené ve stanoviscích a vyjádřeních v územním rozhodnutí neuvedl, nejsou pro stavebníka závazné, což se vlastnických práv žalobkyně přímo dotýká, protože neví, za jakých podmínek má být stavba mj. i na jejím pozemku umístěna. Územní rozhodnutí je proto obsahově nedostatečné a nesprávné.

5) V územním rozhodnutí stavební úřad uvádí, že stavba nevyžaduje stavební povolení, následně však rozporně uvádí, že územní rozhodnutí nepozbývá platnosti, jestliže v době jeho dvouleté platnosti bude vydáno pravomocné stavební povolení. Žalovaný uvedl, že se jedná pouze o citaci § 93 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění (dále jen „stavební zákon“) a že to nemá na výsledek územního řízení žádný vliv. Žalobkyně však má za to, že nelze souhlasit s tím, že územní rozhodnutí obsahuje údaj, na jehož základě lze dospět k závěru, že stavba vyžaduje stavební povolení. Rozhodnutí musí být jasné, jednoznačné a srozumitelné.

6) Stavební úřad nepostupoval v souladu se zákonem, když se před vydáním územního rozhodnutí nepokusil o dohodu o námitkách účastníků, jak vyplývá z § 89 odst. 6 stavebního zákona. Žalovaný ani tuto námitku nevypořádal správně, když poukázal na zásadu koncentrace řízení. Žalobkyně doplnila, že jednání stavebníka s žalobkyní před zahájením územního řízení, jehož cílem bylo dosažení dohody ve smyslu § 25 odst. 4 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon) ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“) zcela jistě nemohlo nahradit povinnost stavebního úřadu stanovenou § 89 odst. 6 stavebního zákona. Územní rozhodnutí tak bylo vydáno nezákonným postupem, při kterém byla účastníkům řízení odňata možnost se dohodnout, nebo najít jiné řešení, se kterým by dotčené osoby souhlasily.

7) Žalobkyně v odvolacím řízení namítla, že k tomu, aby mohl být pozemek v jejím vlastnictví využit k uvažovanému účelu, je nutné předem zřídit věcné břemeno, nebo toto právo předem vyvlastnit. Dále provstupňové rozhodnutí neobsahuje sdělení, kdy bude věcné břemeno zřízeno nebo vyvlastněno a kdo se o to postará. Stavební zákon ani prvostupňové rozhodnutí stavebníkovi neukládá povinnost, že je povinen se vypořádat s omezením vlastnických práv žalobkyně. Žalovaný k této odvolací námitce uvedl, že navrhovaná stavba je součástí distribuční soustavy a dále uvedl, že pro uskutečnění stavebního záměru vyžaduje právní řád dva tituly: veřejnoprávní podle stavebního zákona a soukromoprávní podle zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen „OZ“) a že tento závěr vyplývá také z § 25 odst. 4 energetického zákona. Pravomocné územní rozhodnutí pak představuje předpoklad pro následné zahájení vyvlastňovacího řízení.

8) Žalobkyně namítla, aby v rámci povolení stavby byla řádně dořešena otázka stavby trafostanice, na kterou má být stavba NN vedení napojena. Bylo nezbytné zjistit, zda stavba trafostanice je řádně povolena a oprávněná a že tedy existuje právní titul, na jehož základě tato stavba roky stojí na pozemku žalobkyně i s přihlédnutím k tomu, že by jí byla za toto omezování vlastnických práv poskytována finanční náhrada. Stavební úřad zjistil, že trafostanice je na místě od r. 1937, a proto ji považuje za stávající. Žalovaný však reaguje v napadeném rozhodnutí jinak, když tvrdí, že na základě výzvy stavebního úřadu byl stavebníkem do spisu doplněn podklad – listina vydaná Zemským úřadem v Brně č.

9671/V-11 v r. 1938, kterým byla schválena daná stavba a žalovaný tak má za to, že trafostanice jako stavba byla povolena v r. 1938. Žalobkyně upozorňuje, že žalovaný i správní orgán I. stupně tvrdí každý něco jiného a tak lze mít důvodné pochybnosti, zda vůbec, kdy a kým byla trafostanice povolena a postavena. Doklad z r. 1938 navíc nebyl v době, kdy se žalobkyně prostřednictvím zmocněného zástupce seznámila s podklady rozhodnutí, ve spise založen. Proto neměl možnost se s ním seznámit a vyjádřit se k němu. Žalobkyně má za to, že stavby takovýchto trafostanic se v letech 1937 -1938 nestavěly, byť situaci na místě sama podrobně zná až od r. 2005, kdy se stala spoluvlastníkem pozemku, na němž už byla trafostanice umístěna.

3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě pečlivě zjištěného skutkového stavu a jeho odůvodnění vyhovuje nárokům vyplývajícím z §§ 67 a 68 správního řádu. Žalobní body jsou obsahově v podstatě totožné s odvolacími námitkami, s nimiž se žalovaný dostatečně vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí, na něž v plné míře odkazuje. Dále žalovaný doplnil, že se nelze ztotožnit s tvrzením žalobkyně, že koncentrační zásada se ve vztahu ke koordinačnímu situačnímu výkresu neuplatní, když mohla na tuto vadu územního rozhodnutí upozornit až po jeho vydání. Dokumentace k územnímu řízení, která obsahuje také koordinační situační výkres, je totiž nedílnou součástí prvostupňového spisu a je opatřena razítkem, ze kterého je zřejmé, že tvoří přílohu územního rozhodnutí. S ohledem na uvedené měla žalobkyně možnost seznámit se s koordinačním výkresem a námitku uplatnit již dříve, jak byla řádně v řízení poučena. Žalovaný nemohl podle § 82 odst. 4 správního řádu k námitce přihlédnout. Nad rámec žalovaný dále uvedl, že výrok územního rozhodnutí zachycuje dostatečně podrobný popis umísťované liniové stavby a stavební úřad zde vycházel z popisu uvedeného v Souhrnné technické zprávě dokumentace stavby. Podle žalovaného nemůže být pochyb, že tlustá zelená čára v koordinačním situačním výkresu představuje právě obnovené NN vedení, když je předmětná stavba na dotčených pozemcích nezaměnitelná s jakoukoliv jinou stavbou. Ze všech podání a vyjádření žalobkyně včetně žalobních bodů je navíc zřejmé, že žalobkyně si je vědoma přesného vedení umísťované stavby. Proto i tato námitka je nedůvodná.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo (ust. § 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování a byl vázán obsahem žalobních tvrzení.
6. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že Městský úřad Rýmařov jako příslušný stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) obdržel dne 10. 4. 2019 žádost stavebníka ČEZ Distribuce a. s. o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Sovinec, dílčí část vNN, obnova NN“ včetně dokumentace pro vydání územního rozhodnutí ověřené autorizovaným technikem. Na výzvu stavebního úřadu byla žádost doplněna podáním ze dne 26. 8. 2019. Opatřením ze dne 25. 4. 2019 bylo oznámeno zahájení územního řízení účastníkům řízení a dotčeným orgánům a současně bylo upuštěno od ústního jednání a stanovena lhůta pro uplatnění připomínek a námitek, v které podala žalobkyně námitky, v nichž zejména namítala, že stavebník nemá žádné oprávnění ke zřízení stavby na jejím pozemku a požadovala, aby podkladem žádosti o vydání územního rozhodnutí bylo pravomocné rozhodnutí, jímž byla povolena stávající trafostanice a pravomocné rozhodnutí, jímž bylo povoleno tuto trafostanici užívat. Rovněž požadovala poskytnutí adekvátní náhrady za

omezení vlastnických práv. Opatřením ze dne 31. 5. 2019 stavební úřad vyrozuměl účastníky řízení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, čehož žádný z účastníků nevyužil. Na základě předložených námitek stavební úřad zjistil, že žádost neposkytuje dostatečné podklady pro její posouzení návrhu, a proto vyzval žadatele k doplnění a současně zahájené řízení přerušil. Po doplnění byli účastníci řízení opětovně vyrozuměni o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, čehož využil zmocněnec žalobkyně. Dne 16. 9. 2019 pod č. j. MURY15272/2019 vydal stavební úřad rozhodnutí, kterým předmětnou stavbu umístil. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

7. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítla, že v průběhu řízení bylo její jméno na jednotlivých písemnostech komoleno a nebyla jako účastník řízení řádně označena. Obsahem správního spisu jakož i prvostupňového rozhodnutí má krajský soud za prokázané, že jméno žalobkyně bylo skutečně uváděno nepřesně jako V. D. a nikoliv správně V. D., když úvod této nepřesnosti byl zřejmě dán výhradně e-mailovou komunikací žalobkyně se stavebním úřadem. Krajský soud však nesdílí názor žalobkyně, že povinnosti vyvstávající z prvostupňového rozhodnutí tak nebyly uloženy žalobkyni jako konkrétní osobě. Žalobkyně totiž kromě nepřesně uvedeného jména byla identifikována v prvostupňovém rozhodnutí, dále také adresou trvalého pobytu a označením jejího zmocněnce, který za ni po celou dobu řízení vystupoval. Jakákoliv záměna žalobkyně jako účastnice řízení je proto vyloučena. Obsahem správního spisu jakož i podanou žalobou je dále prokázáno, že veškeré písemnosti se řádně dostaly do právní sféry žalobkyně. Žalobkyně sama neuvedla, jak byla nepřesným uvedením jeho jména krácena její práva a oprávněné zájmy. Krajský soud proto toto žalobní tvrzení důvodným neshledal.
8. V druhém žalobním bodě žalobkyně namítla, že v rozporu se správním řádem absentuje její označení jakožto účastníka podle § 27 odst. 1 správního řádu. Obsahem prvostupňového rozhodnutí má krajský soud za prokázané, že jako účastník řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu je na straně 3 tohoto rozhodnutí uveden toliko stavebník ČEZ Distribuce, a. s. Žalobkyně je uvedena jako účastnice řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona v seznamu těchto účastníků na poslední straně prvostupňového rozhodnutí. Krajský soud nesdílí názor žalobkyně, že by měla být účastníkem řízení podle ust. § 27 odst. 1 správního řádu. Označené zákonné ustanovení rozlišuje účastníky řízení v řízení o žádosti (§ 27 odst. 1 písm. a/ správního řádu) a účastníky řízení v řízení z moci úřední (§ 27 odst. 1 písm. b/ správního řádu). Jelikož posuzované správní řízení je řízením o žádosti, vztahuje se na účastenství v tomto řízení ust. § 27 odst. 1 písm. a/ správního řádu, které upravuje, že účastníky řízení jsou žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu. Žalobkyně však není dotčenou osobu, na kterou by se vztahovalo společenství práv a povinností s žadatelem, jímž je v daném případě stavebník. Příkladem takového společenství práv a povinností je například podílové spoluvlastnictví. Žalobkyni svědčí účastenství ve smyslu ust. § 27 odst. 3 správního řádu, neboť je účastnicí řízení jako osoba, o které to stanoví zvláštní zákon, jímž je v daném případě stavební zákon, který v § 85 upravuje účastenství v územním řízení tak, že účastníkem územního řízení jsou také vlastníci pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, nejsou-li sami žadateli nebo ten, kdo má jiné věcné právo k takovému pozemku nebo stavbě (ust. § 85 odst. 2 písm. a/ stavebního zákona). Správní orgány obou stupňů proto žalobkyni označily z pohledu jejího účastenství zcela správně a v souladu s platnou právní úpravou. Pokud žalovaný k rozlišení

účastníků používá zákonem neupravený termín přímý účastník, soud v tom nespatřuje pochybení nebo rozpor s právní úpravou, neboť je to způsob vyjádření rozdílu mezi postavením různých účastníků řízení. Ani druhé žalobní tvrzení proto krajský soud důvodným neshledal.

9. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně brojila proti koordinačnímu situačnímu výkresu, který je přílohou územního rozhodnutí a žalobkyně jej považuje za nečitelný. Obsahem prvostupňového rozhodnutí má krajský soud za prokázané, že jeho nedílnou součástí je koordinační situační výkres z února 2018 č. C 3 vztahující se ke stavbě, která je předmětem napadeného rozhodnutí, jenž je opatřen legendou a razítkem zhotovitele. Shodný výkres byl také součástí žádosti podané stavebníkem. A žalobkyně se s tímto výkresem proto mohla v průběhu z územního řízení seznámit a eventuálně proti němu vznést námitky. Vypořádání shodné odvolací námitky žalovaným na straně 4 napadeného rozhodnutí tak odpovídá obsahu správního spisu. Žalobkyně navíc v průběhu správního řízení ani v následně podané správní žalobě nikdy nezpochybnila trasu liniové stavby ani nevyjádřila jakoukoliv míru neznalosti v tomto směru, naopak z jejich podání je zřejmé, že je s trasou stavby obeznámena a v tomto směru žádné námitky nevznáší. Její námitky směřovaly výhradně proti právu ke zřízení stavby a k existenci stávající trafostanice na jejím pozemku. Krajský soud rovněž nezjistil, že by situační výkres byl v rozporu s právní úpravou obsaženou ve vyhlášce č. 503/2006 Sb. a vyhlášce č. 499/2006 Sb. Také třetí žalobní bod proto důvodným neshledal.
10. Ve čtvrtém žalobním tvrzení žalobkyně brojí proti podmínce č. 8 územního rozhodnutí, neboť má za to, že s ohledem na její obsah měla být přílohou prvostupňového rozhodnutí také odkazovaná stanoviska a vyjádření dotčených orgánů státní správy. Žalovaný shodnou odvolací námitku vypořádal na straně 5 napadeného rozhodnutí tak, že poukázal na skutečnost, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl podmínky vyjádřené v závazné části závazného stanoviska Městského úřadu Rýmařov, odboru životního prostředí ze dne 16. 8. 2018 a dále odkaz na vyjádření správců technické infrastruktury stanoviska dotčených orgánů jsou součástí správního spisu, kde se žalobkyně také s jejich obsahem také mohla seznámit. Její požadavek, aby tato stanoviska byla nedílnou součástí napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve stavebním zákoně ve správním řádu ani v jiném právním předpise. V této souvislosti považuje soud za vhodné poukázat na ust. § 4 odst. 6 správního řádu, podle kterého stanoví-li dotčené orgány ve svých závazných stanoviscích podmínky, jsou také příslušné kontrolovat jejich dodržování. K tomu stavební úřad poskytuje potřebnou součinnost. Krajský soud proto dospěl k závěru, že rozsah podmínky č. 8 prvostupňového rozhodnutí je souladný s platnou právní úpravou i obsahem správního spisu. Za správné považuje krajský soud také vyjádření žalovaného, že podmínky z vyjádření správců technické infrastruktury je povinen plnit žadatel a dodržování těchto podmínek si kontrolují sami správci sítí. Krajský soud proto neshledal ani toto žalobní tvrzení důvodným.
11. V pátém žalobním bodě žalobkyně namítla spornost odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy se zde výslovně uvádí, že stavba nevyžaduje stavební povolení, následně však je citován § 93 stavebního zákona. Žalovaný se se stejnou odvolací námitkou vypořádal na straně 5 napadeného rozhodnutí tak, že citace § 93 stavebního zákona nemá na zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv. Krajský soud tyto závěry žalovaného plně aprobejuje a nemá, co by k věci více dodal. Nelze souhlasit s žalobkyní, že by rozhodnutí stavebního úřadu na základě této nadbytečné nebo mylné citace zákonné normy ve svém odůvodnění

ztrácelo jednoznačnost či srozumitelnost. Krajský soud má za to, že prvostupňové rozhodnutí stejně jako rozhodnutí žalovaného jsou zcela srozumitelná, přezkoumatelná a věcně správná.

12. V dalším žalobním tvrzení žalobkyně namítla, že se stavební úřad nepokusil o dohodu účastníků řízení. Se shodnou odvolací námitkou se žalovaný vypořádal na straně 5-6 napadeného rozhodnutí a krajský soud nemá, co by k tomu více uvedl. Žalobkyně namítla, že byla zkrácena na svém právu dohodnout se, eventuálně najít jiné řešení, které by bylo pro ni přijatelné. Krajský soud považuje za nezbytné zdůraznit, že v řízení o žádosti stavebníka je správní orgán povinen vycházet z obsahu předložené žádosti a ve vztahu k ní a k předložené dokumentaci pak posuzovat existenci podmínek pro vydání územního rozhodnutí. Stavební úřad není oprávněn sám jakkoliv zasahovat do obsahu návrhu a ani není oprávněn k tomu nutit stavebníka. Obecná zásada správního řízení vyjádřena v §správního řádu je žalobkyní mechanicky vztahována na řízení o umístění stavby, v němž však právě pro specifický charakter tohoto řízení nemůže mít tato zásada obecné uplatnění a požadavek žalobkyně tak jde nad rámec zákonné úpravy. Ani toto žalobní tvrzení proto krajský soud důvodným neshledal.
13. V dalším žalobním bodě žalobkyně namítla, že k umístění liniové stavby na jejím pozemku bylo nezbytné předem zřídit věcné břemeno. Tento názor žalobkyně je nutno označit za mylný. Jak žalovaný správně podotkl, v napadeném rozhodnutí (strana 7) vztahem vyvlastňovacího řízení a řízení územního se podrobně zabýval např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 10. 2018 č. j. 22 A 154/2017, kdy pro územní řízení je rozhodující existence veřejného zájmu na provedení stavby a ostatní podmínky vyplývající ze zákona č. 184/2006 Sb. o vyvlastnění v platném znění (dále jen zákon o vyvlastnění) není třeba v územním řízení zkoumat, protože ty jsou předmětem vyvlastňovacího řízení, které ale probíhá až na základě pravomocného územního rozhodnutí. Jak správně uvedl žalovaný na straně 8 napadeného rozhodnutí, nedoložení souhlasu vlastníka pozemku, smlouvy nebo rozhodnutí o právu provést stavbu, nebrání vydání územního rozhodnutí, před vlastní realizací stavby však musí být takový doklad opatřen. Krajský soud pouze dodává, že až na základě pravomocného územního rozhodnutí je iniciováno vyvlastňovací řízení, v němž se jedná o otázkách vyvlastnění, zřízení věcného břemene a náhrady. Rozhodování v tomto směru nepřísluší orgánům stavební správy.
14. V posledním žalobním bodě žalobkyně brojí proti existenci trafostanice na jejím pozemku. Se stejnou odvolací námitkou se žalovaný vypořádal na straně 8-9 napadeného rozhodnutí. Krajský soud předně zdůrazňuje, že stavba trafostanice není předmětem napadeného rozhodnutí, proto cokoliv k její existenci bylo stavebními orgány zjištěno, je nad rámec tohoto řízení. Z žalobního tvrzení je seznatelné, že žalobkyně nabyla pozemek do spoluvlastnictví až v roce 2005 spolu se stavbou trafostanice a zjišťovat historii tohoto objektu není předmětem řízení, které předcházelo napadenému rozhodnutí ani úkolem soudu. Krajský soud proto tuto žalobní námitku považuje za nepřipadnou.
15. V územním řízení se tak neposuzují možné varianty řešení, ale ta varianta, která byla stavebníkem předložena v žádosti o vydání rozhodnutí stavebním úřadem. Touto otázkou se podrobně zabýval zdejší soud již například v rozsudku ze dne 29. 2. 2012 č. j. 22 A 3/2010-78, kde uvedl, že jakékoliv změny v žádosti mohou vzejít pouze od samotného žadatele a i v případě, že existuje více variant řešení určité otázky, je správní orgán povinen posuzovat variantu předloženou stavebníkem a pokud shledá soulad se zákonnými požadavky, je povinen žádosti vyhovět.

16. Na základě shora uvedené argumentace krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
17. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti v tomto soudním řízení nevznikly.
18. O nákladech osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., když tyto osoby mají právo pouze na náhradu těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, anebo na návrh z důvodů zvláštního zřetele hodných. Podle obsahu soudního spisu taková situace v souzené věci nenastala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku nejsou přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 8. 9. 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu